

deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
29	Speeltechniek	Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 4

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de GuitarJan.com nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website GuitarJan.com je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

Essentiële Blues Riffs en Licks - Deel 4

Voor deze “Deep Dive” gaan we er van uit dat je weet wat de basisbeginselen van de pentatonische toonladder zijn, dat je de *shapes* volgens het C.A.G.E.D. systeem beheerst, en dat je weet hoe je die *shapes* over de gehele gitaarhals kunt bewegen en combineren. In deze vierde uitgave van essentiële blues riffs en licks kijken we naar de stijl van Stevie Ray Vaughan, die door het bluesleven ging als SRV, en die de Texaanse bluesstijl tot het allerhoogste niveau wist op te krikken. De invloed van SVR op de hedendaagse blues is daarom niet te onderschatten. Hoewel de top van zijn carrière slechts zeven jaar duurde voordat hij in 1990 tragisch om het leven kwam, is zijn benadering van blues voor altijd diep geworteld in het bluesspel van vele gitaristen na hem. SRV is zo invloedrijk gebleken dat, zelfs decennia na zijn overlijden, zijn gitaarkeuze, versterkers en zelfs de dikte van zijn snaren heden ten dage als een soort heilige graal van toonvorming van bluesmuziek worden beschouwd. De legende gaat dat SVR zulke dikke snaren gebruikte (0.13 of nog dikker), dat hij zijn vingertoppen voor een concert met lijm moest insmeren, om te zorgen dat de vingertoppen niet zouden openbarsten of scheuren tijdens een optreden. Maat net als met alle, de normale gitarist overtreffende musici, zit de werkelijke kracht van spel en toonvorming in de hersenen en de vingers. De licks die we in deze “Deep Dive” als voorbeeld geven, moet je met een soort triplet gevoel spelen, ook al zijn er geen triplets in de tabulatuur aangegeven. Dat was een typische bijzonderheid aan het gitaarspel van SVR. De gedeeltes waar een triplet *feel* staat, kun je het beste tellen als 1-uh-2-uh-3-uh-4-uh. Staan er echte triplets, speel deze dan ook als echte triplets.

1

T
A
B

Voorbeeld 1 is een ritmische *shuffle* die past binnen de speeltechniek van SRV, en de bedoeling is dat je deze shuffle met een triplet gevoel speelt. Verdeel het ritme in twee delen zodat je de gepositioneerde noot op de tel speelt, en de gedempte noten op de "uh" voordat de volgende gepositioneerde noot weer komt. SVR gebruikte dit effect heel vaak in zijn *riffs* om de *riffs* een soort percussie-achtig gevoel mee te geven. Het is niet zo erg als het dempen niet geheel foutloos gaat, voorbeeld 1 is meer een voorbeeld om de grondhouding van SVR's slagritmespel te verduidelijken. Stevig aanslaan.

2

De *lick* in voorbeeld 2 zou een prachtige Texas blues stijl *startlick* van een song kunnen zijn. Blijf in het patroon van 1-uh-2-uh-3-uh-4-uh triplet stijl tellen, zeker gedurende de eerste drie maten van de *lick*. De *slide* van de 3de naar de 5de positie begint op de eerste tel en eindigt op de 5de positie (waar je de noot weer aanslaat), op de "uh" direct daarna.

3

De recht-toe-recht-aan triplets waren het handelsmerk van SVR *shuffle* blues spel. Voorbeeld 3 gebruikt triplets om een gevoel van snelheid en urgentie in het *shuffle* ritme te brengen. Bij het begin van de tweede maat is de eerste tel gesplitst in een 16de noten triplet en een enkele achtste noot (de 3de positie op de lage E-snaar). Dit neemt dezelfde tijd in beslag als de 8ste noten triplets in de rest van deze *lick*.

4

Naast de met *bends* gevulde eerste maat in voorbeeld 4, paste SVR ook het gebruik van akkoorden en orgelpunten toe. Een orgelpunt (*pedal point*) betekent dat je een grondtoon in de muziek vasthoudt, die in stand blijft bij verschillende, elkaar opvolgende harmonieën in het muziekstuk. Het akkoord dat je ziet in de eerste twee tellen van de tweede maat is in essentie een E majeur triade, met de B noot op de 12de positie van de B-snaar, en de G# noot op de 13de positie van de G-snaar. Het tweede akkoord is een soort E7 (E septiem) akkoord, waarbij de G# echter ontbreekt (de grote tert). Je zou het akkoord een E7no3 kunnen noemen. De open E-snaar doet in dit voorbeeld dienst als een soort orgelpunt.

5

The image shows a musical example labeled '5'. It consists of two staves. The top staff is a treble clef staff with a series of notes, including triplets and bends. The bottom staff is a guitar tablature staff with fret numbers (14, 12, 15) and annotations for 'full' bends and 'double stops'.

Voorbeeld 5 is een gecompliceerde pentatonische blues *lick* met meerdere *double stops* en een aantal *full bends*. Let op het afdalende loopje in de tweede maat. Wat vooral op de derde en vierde tel bijzonder lastig te spelen is. Je ziet dat het loopje gespeeld wordt met 16de noten, gevolgd door een enkele 8ste noot. Speel de *double stop* op de 12de positie van de D en de G-snaar, en de *hammer-on/pull-off* op de G-snaar, met je ringvinger. Alle voorbeelden geven een mooi inzicht in de Texas blues stijl van Stevie Ray Vaughan en vergeet niet, laat maar rustig een wat positief-arrogante houding zien tijdens het spelen van deze licks: SVR kon dat als geen ander.